

РАНАТА НЕ БОЛИ

Тежкитѣ класове на житата се навеждаха къмъ попуканата отъ суша земя, разтваряха се и разпиляваха своето златно зърно. Отколе бѣ минало време за жътва, ала никой отъ околнитѣ села не смѣеше да излѣзе по нивитѣ и събере отгледаното съ толкова много трудъ и мжка жито.

Отъ какъ бѣ минала четата на Хаджи Димитѣра, по всички села отъ Свищовъ до Търново сновѣха низами, а и мирното турско население се бѣ озвѣрило, бѣ надѣнало башибозушки премѣни и вилнѣеше по пѣтищата да дири комити.

Сърдцата на българитѣ трѣпнѣха отъ мжка и страхъ: мжка за жестоката участъ на народнитѣ бунтовници и страхъ за невиннитѣ жертви, които щѣха да погинатъ безъ съдъ и правда.

На 10 юлий 1868 г., току по пладне, презъ село Вишовградъ преминаха много войници, сподирени отъ още по-много башибозуци. Последнитѣ сочеха юмруци на мирнитѣ селяни, които бѣха дръзнали да подадатъ глави презъ портитѣ, за да видятъ войската.

— Ще ви научимъ, проклети не-

вѣрници! — крещѣха башибозуцитѣ. — Султанътъ ще издаде заповѣдь да ви изколимъ до единъ! Тѣй да знаете!

Като чу тази закана, единъ младъ мжжъ, който бѣше на гости у Вишовградския свещеникъ попъ Василь, сбърчи вежди и процеди презъ зѣби:

— Звѣрове! Колкото повече невинна кръвь проливате, толкова по-лесно ще се издавите въ нея.

— Вѣрно е това, даскале, — отвърна попъ Василь, — ала и мжката не може вече да се търпи!

И тъкмо въ този мигъ, откъмъ гората надъ селото, се чу силна стрелба. Низамитѣ бѣха открили диритѣ на Хаджи Димитровитѣ юнаци, бѣха ги издебнали въ низката горичка и сега ги обсипваха съ градъ отъ олово.

— Майко, света Богородице, — прекръсти се свещеникътъ, — запази народнитѣ закрилници!

Гостътъ му само по-силно сви устни и на ресницитѣ му затрептѣха сълзи.

И двамата мълчаха. Тѣ съ трепетъ се прислушваха къмъ оглушителнитѣ гърмежи, и сякашъ турскитѣ